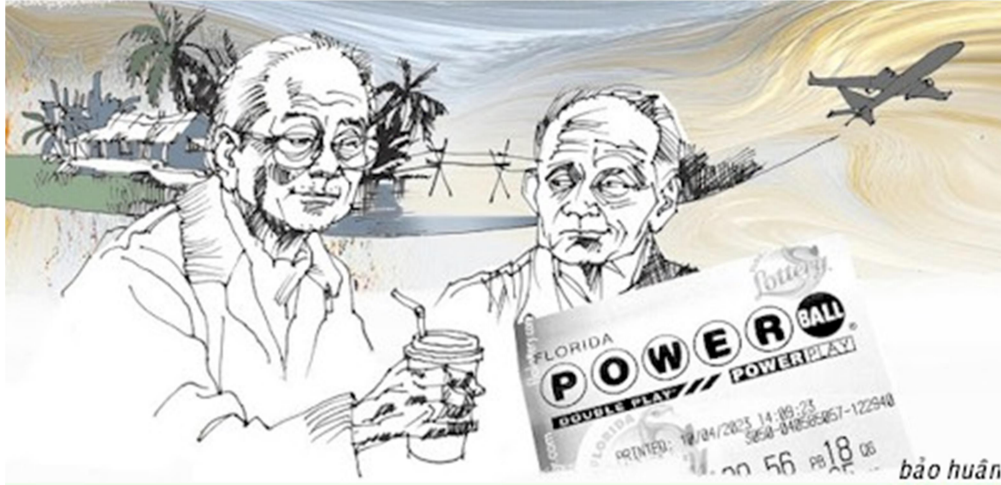

QUÀ TẾT TRỜI CHO

Một hôm trong dịp dự tang lễ của một người chú họ tại nhà thờ trên đường Senter, lúc ra về ông Hai thấy phía bên kia đường có quán cà phê của người Việt Nam, ông ghé qua uống nước giải khát ngồi nghỉ mệt.

Lâu lắm rồi ông mới tới một quán cà phê kiểu Việt Nam như thế này, khách hàng toàn người Việt cười nói vui vẻ ồn ào, ông Hai chợt có cảm giác gì gần gũi thân thuộc, mà từ lâu ông đánh mất.

Ông Hai góa vợ mấy năm nay, 3 năm về trước vợ ông lâm bệnh nặng chỉ trong vòng 6 tháng thì qua đời. Ông suốt ngày lủi thủi một thân một mình, con gái ông thấy vậy nói ông dọn về ở chung cho đỡ hiu quạnh tuổi già. Nhưng con gái và con rể bận bịu công việc cả ngày, đi làm từ sáng tới chiều, hai đứa cháu ngoại thì đi học xa, lâu lâu mới về nhà một lần.

Buổi sáng ông đi đến phòng gym tập thể dục chừng một tiếng đồng hồ, về nhà tắm rửa ăn uống rồi mở ti-vi xem tin tức, nếu không thì mở i-Pad coi đủ thứ chuyện trên đó, thỉnh thoảng ra vườn sau nhà tưới cây làm cỏ coi như tập thể dục. Ngày nào cũng như ngày nấy, bạn bè thân thiết thì mỗi người một hoàn cảnh lại ở xa, lâu lâu hẹn nhau gặp mặt một lần.

Sáng nay ông Hai trở lại cái quán cà phê sân vườn hôm trước ông có lần ghé qua. Ông lựa bàn ngồi ngoài hàng hiên tránh khói thuốc lá bên trong. Ngồi bàn gần bên là một ông khách cũng cỡ tuổi ông đang hào hứng chơi vé số cào, ông Hai thấy ông này có vẻ quen quen không nhớ là gặp ở đâu.

Có hai ông khách lớn tuổi bước vô quán ngó dáo dác nhìn quanh quay lại hỏi ông ta:

– Ông Hiền có thấy ông Tài tới chưa?

– Chưa.

Nghe vậy hai ông khách vội bước vào trong tìm bàn ngồi.

Người đàn ông này thấy ông Hai ngồi một mình nên mở lời làm quen:

– Anh mới tới quán này lần đầu?

– Lần thứ hai, hôm trước có tới một lần, nhưng tôi ít khi vô quán cà phê lắm.

Anh tên Hiền?

Ông bật cười nói ở đây ai cũng gọi tôi là “chú Hiền”, mà thật ra tên Hiền chỉ là tên giả.

– Tên giả?

– Lần đầu vô quán này, mấy cô tiếp viên không biết tôi tên gì, nói với bà chủ cái chú “hiền hiền” ngồi một mình uống cà phê đen đá. Mấy cô kêu tôi “chú Hiền” lâu ngày quen miệng chết danh cái tên Hiền, tôi thấy tên Hiền cũng tốt nên không đính chánh cứ để vậy nhận mình tên Hiền.

Ông khách lớn tuổi từ trong bước ra nói với ông Hiền:

– Ông Tài gọi phone nói chừng một tiếng nữa ông mới tới, ông ở đây chờ đừng đi đâu.

– OK.

Ông Hiền nói với ông Hai:

– Mấy ông hẹn rủ chơi đánh bài xập xám, anh có biết chơi không?

– Biết, mà tôi ít khi chơi.

– Giờ còn thiếu một tay, anh chơi chút cho vui khi nào ông kia tới thì anh nghỉ.

Ông Hai bật cười nói OK cũng được.

Hôm nay ông cảm thấy vui vui, nhập bọn mấy ông già xóm nhà lá quán cà phê bình dân này chơi đánh bài.

Lúc rày buổi sáng sau khi tắm rửa ăn uống, ông Hai thường đến quán cà phê nhìn thiên hạ nói cười cho đỡ buồn, chớ ở nhà một mình chèo queo quanh năm suốt tháng rầu rầu ruột. Ông vừa quen một ông bạn già ở quán cà phê đó: “chú Hiền”. Chú Hiền này người cũng hiền lành nói năng nhỏ nhẹ, nhưng sở thích hai người thì khác nhau có thể nói là một trời một vực. Trong khi ông Hiền thích cờ bạc, cá độ football với lại mua vé số cạo thì ông Hai ngược lại chẳng dính vô thứ nào, không hề.

Đôi ba lần ông theo ông Hiền mua vé số cạo nhưng không thấy hứng thú nên thôi. Đến quán cà phê nói chuyện đời, chuyện thời sự với bạn bè, nếu không ngồi làm thỉnh nhìn thiên hạ cũng đủ vui rồi.

Thỉnh thoảng ông Hai rủ ông Hiền qua khu mua sắm của người Việt gần bên ăn trưa. Qua lại nhiều lần thân thiết, ông tình thật kể cho ông Hiền nghe trước kia ông là một sĩ quan trong quân đội VNCH. Ông và gia đình qua đây từ rất sớm, cố gắng làm ăn nên cũng có của ăn của để. Con cái ông học hành rất giỏi, đều là những người thành đạt, công danh lẫn sự nghiệp.

Ông nói vợ ông qua đời bất thành linh mấy năm về trước, ông về sống với gia đình đưa con gái, nhưng ban ngày mọi người đi vắng, ông ở nhà một mình buồn quá chẳng biết làm gì để giải sầu.

Ông Hiền bật cười nói tôi thì trái lại là một phiên bản trái ngược. Là một người thất bại, đúng hơn là một người không nên thân.

Tôi đi làm trong hãng điện tử lương ba cọc ba đồng, có bao nhiêu xài hết bấy nhiêu, lại có tật cờ bạc nên chẳng dành dụm được gì, sống tà tà ngày nào biết ngày đó.

Tôi sống buông thả một phần cũng vì không vợ không con, không có gì để lo, không ai cử nhắc cần nhần nên muốn làm gì thì làm. Cờ bạc lâu ngày gỡ không ra tôi giờ như một con nghiện hết thuốc chữa.

Tôi sống với gia đình bà chị từ ngày qua Mỹ tới giờ, cũng đã hơn 30 năm rồi. Từ ngày nghỉ hưu, nhiều thì giờ trống trải, tôi hay ra quán cà phê la cà ở đó đôi khi tới chiều mới về.

Ông Hai cùng con cháu chuẩn bị đi Việt Nam chơi một tháng nhân dịp các cháu nghỉ hè. Ông hỏi ông Hiền đã bao lâu rồi chưa về Việt Nam, ông Hiền nói chưa lần nào. Ông trố mắt ngạc nhiên.

– Sao ông không về chơi thăm lại làng quê xứ sở?

Ông Hiền trả lời nửa đùa nửa thật:

– Tại vì tui không có tiền.

Ông Hai bật cười nghĩ ông bạn già nói giỡn chơi.

– Ông còn bà con thân nhân nào ở bên đó không? Trước kia ở Việt Nam ông ở đâu?

– Nhà cha mẹ tôi ở Sa Đéc, tôi còn ông anh lớn và bà chị ở bên đó, họ sống cùng con cháu đông lắm, căn nhà của cha mẹ tôi cũng còn giữ, không bán. Tôi về bên đó không lo chỗ ở.

Ông Hiền hỏi ông Hai:

– Chắc ông là dân Sài Gòn?

– Vâng, nhà cha mẹ tôi trước đây ở Phú Nhuận, nhưng giờ cha mẹ anh em đều qua đây hết, tôi về bên đó ở khách sạn cũng tiện.

Ông Hai mặt trầm ngâm đắm chiêu nghĩ ngợi. Ông hỏi ông Hiền:

– Ông qua đây bao lâu rồi? Có bao giờ ông nhớ về làng quê xứ sở? Có bao giờ ông nhớ lại những buồn vui cùng người thân và bạn bè nơi mình sinh ra và khôn lớn?

Ông Hiền nhìn về dãy núi xa xa ngoài kia, vẻ mặt buồn buồn, giọng nói buồn buồn.

– Tôi qua đây hơn 30 năm rồi. Trước đây lúc còn trẻ, lúc còn đi làm có tiền, có điều kiện, không hiểu sao tôi không nghĩ đến việc về Việt Nam thăm lại làng quê xứ sở, thăm bà con bạn bè thân thiết. Rồi tôi lại vướng vào hết đam mê này đến đam mê khác, tiền bạc có bao nhiêu nường vào cuộc đỏ đen. Giờ tuổi già trắng tay, đôi lúc cô đơn hiu quạnh bỗng nhớ về làng xóm nơi mình đã sinh ra và lớn lên, nhớ một cách tha thiết, muốn về thăm lại chốn xưa một lần trước khi chết mà không có tiền.

Ông Hai nghe vậy chợt thấy cảm động, tội nghiệp cho ông bạn già mới vừa quen chưa được bao lâu.

Ngày hôm sau ông Hai gặp ông Hiền tại quán cà phê, ông nói con gái ông cho ông Hiền một vé đi Việt Nam cùng tiền xài một tháng.

Ông Hiền nghe qua có hơi bất ngờ.

– Chuyện gì về nhà ông cũng kể cho con gái nghe hết hả? Ông nói với con ông điều gì về tôi vậy hả ông bạn già?

Ông Hai bật cười giòn.

– Tôi không có nói xấu ông điều gì đâu, khi nghe con gái tôi có ý tặng ông một món quà đặc biệt, tôi đồng ý liền mà trong lòng cũng vui khi thấy con mình có lòng thương người, biết thông cảm, biết giúp đỡ người đang gặp hoàn cảnh khó khăn.

Ông Hiền làm thỉnh không nói gì, đôi mắt nhìn xa xăm, gương mặt lộ vẻ xúc động.

– Tôi thật cảm động khi có người có nhã ý tặng mình vé máy bay về Việt Nam thăm lại làng quê xứ sở. Cảm ơn ông và con gái ông có lòng tốt giúp tôi, nhưng chắc tôi không dám nhận, nay tôi đã già, cuộc đời tôi mang ơn nhiều người quá, cuối đời tôi không muốn mang ơn ai nữa cả, làm sao mà trả.

Ông Hai nghe vậy thấy cảm động ứa nước mắt, trong lòng có chút xót thương ông bạn già mới vừa quen.

– Chuyện nhỏ thôi mà, chỉ là chút quà của cháu tặng ông, ông đừng nghĩ ơn nghĩa gì cả.

Mấy người chơi vé số cạo trong quán cà phê, thường vất bữa bãi mấy tờ vé số trật thay vì vất nó vào thùng rác. Ông Hiền thường lượm mấy tờ vé số đó đem vô máy dò lại cho chắc ăn. Có đôi khi ông nhặt được tờ vé số trúng mà người ta liệng bỏ, không nhiều lắm, vài ba đồng, vài ba chục, có lần được một trăm. Ông nói tiền bạc mà đi vất vô thùng rác, phí của trời.

Thỉnh thoảng trong quán cũng có người mua vé số cạo trúng lớn, năm mươi ngàn, đôi ba chục ngàn. Nhưng bởi một lẽ tế nhị nào đó, thay vì điện đơn đem đến sở xổ số lãnh thưởng, họ tìm người để bán lại tờ vé số đó lấy tiền mặt. Thường là theo tỷ lệ 6/4, nghĩa là họ bán tờ vé số trúng đó chỉ bằng 60% giá trị trúng thưởng.

Đầu tháng 12 xứ Mỹ rộn ràng mùa lễ hội, sáng thứ Bảy quán cà phê đông nghẹt không còn chỗ đậu xe, ông Hai bước vô quán tìm chỗ ngồi, ngó quanh mà không thấy ông Hiền. Chưa kịp uống hết ly cà phê, anh chàng thanh niên trẻ ngồi bàn gần bên trúng vé số cạo mừng rỡ nhảy cà tung. Anh chàng cầm tờ vé số mà tay run run, miệng nói ái dà trúng lớn, trúng lớn lắm, mười ngàn đô. Anh chàng chấp tay xá xá miệng nói con cảm ơn ông Địa, con cảm ơn ông Thần tài.

Ông Hai nhanh trí kéo anh ta lại nói nhỏ, ông muốn làm một “hợp đồng âm dương” đôi bên cùng có lợi. Hai người âm thầm dẫn nhau ra nhà bank, ông Hai rút tiền đưa anh ta, ông mua lại tờ vé số trúng đó. Ông căn dặn anh chàng tuyệt đối không nói cho ai biết.

Mấy ngày sau lúc chia tay ông Hiền ở quán cà phê ra về, ông Hai nhẹ để tờ vé số trúng xuống đất chỗ ông Hiền đi qua, cẩn thận nhìn trước nhìn sau không cho ai thấy. Ông núp vào chỗ kín âm thầm theo dõi. Ông Hiền đi ngang thấy tờ vé số ai quăng dưới đất, như

thường tình ông lượm lên coi dò lại, ông trố mắt kinh ngạc nhìn cho rõ, ông bỏ tờ vé số vào túi lên xe ra về.

Ông Hai nửa vui nửa hồi hộp, sợ ông Hiền không thấy mà quăng tờ vé số vô thùng rác.

Mấy ngày sau hai ông bạn già gặp nhau ở quán cà phê như thường lệ, ông Hai nói loanh quanh thăm dò coi ông bạn già có nói gì không, nhưng ông Hiền nín thinh không đá động gì đến việc mua vé số hay trúng số. Ông Hai mở lời:

– Tết gần đến, người ta đi Việt Nam quá trời, vé máy bay giờ dễ mua mà cũng rẻ, hổng áy ông làm một chuyến về quê “ăn Tết”.

Ông Hiền miệng cười cười.

– Vấn đề đầu tiên là tiền đâu.

Ông Hai mỉm cười:

– Thì trời cho.

Cả hai ông bạn già cười khúc khích.

Ông Hiền vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ một điều gì khó nói, ông nhìn ra ngoài sân căn móng tay nghĩ ngợi, ông nói với ông Hai:

– Tôi tuy mới quen biết ông mấy tháng nay, nhưng tôi thấy ông là người chân thành dễ mến, có lòng tốt, có lòng thương người. Nhiều lần tôi thấy mấy người “homeless” vô quán xin thuốc lá ông đều cho họ tiền vì ông không hút thuốc, có một lần ông mua ly cà phê mới cho họ khi họ định lượm uống ly cà phê của ai bỏ dở.

Ông à, tôi nói thật cho ông biết điều này, mấy hôm trước lúc ra về tôi có lượm được một tờ vé số trúng của ai bỏ dưới đất. Nếu trúng ít thì không nói làm chi, không đáng kể, tôi cũng thường lượm được vé số trúng người ta bỏ, nhưng chỉ vài ba đồng, nhiều lắm là vài chục, đằng này trúng tới mười ngàn, một số tiền đâu có nhỏ. Tờ vé số lại cạo sạch sẽ, dễ nhìn, tôi nghĩ chắc có ai làm rớt.

Về nhà tôi cứ suy nghĩ hoài, nếu tôi âm thầm đem đi lãnh, trong lòng tôi sẽ cứ áy náy hoài năm này qua tháng nọ, mà tôi cũng sợ họ biết được sẽ kiện tôi ra tòa về tội ăn cắp.

Mấy ngày nay tôi chờ đợi nghe ngóng, coi có ai trong quán la lên là họ làm mất tờ vé số trúng, tôi sẽ trả lại cho họ. Họ cho tôi chút đỉnh là đủ vui rồi.

Ông Hai có chút ngạc nhiên khi nghe ông bạn già nói. Ông cảm mến ông này tuy nghèo chứ không tham. Ông nói với ông Hiền:

– Ông nói vậy cũng phải, mình chờ coi ai mất thì trả lại cho họ. Nhưng ông cẩn thận đừng nói cho ai biết là ông có lượm được tờ vé số trúng, sợ có đứa tham nhận bừa là vé số của nó làm rớt. Nếu không phải tờ vé số của nó mua, nó không thể biết là tờ vé số loại gì, màu gì, trúng con số mấy, và trúng bao nhiêu tiền.

– OK, tôi sẽ chờ thêm một thời gian nữa xem sao, nếu không có ai báo mất tôi sẽ đi lãnh, coi như quà Tết, quà Tết trời cho.

Ông Hai mỉm cười gật gật đầu.

– Để tới hôm đó tôi sẽ chờ ông tới sờ xỏ số điền đơn lãnh tiền, rồi tôi cũng chờ ông ra văn phòng du lịch đặt vé máy bay, nhất định kỳ này về Việt Nam “ăn Tết” một chuyến nhe ông bạn già.

Ông Hiền vẽ mặt hân hoan vỗ vai ông Hai nói cảm ơn ông có lòng lo lắng cho tôi.

Hai ông bạn già cười giòn khoái chí, vui quá... vui như Tết.

Nguyễn Thạch Giang

nguồn: [blog người phương nam](#)

